

Arrest

nr. 269 535 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 29 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 24 juni 2020 en op 6 november 2020.

1.3. Op 30 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. U heeft een immobiliënkantoor in Teheran in de wijk Parand. Begin het jaar 1398 (Iraanse tijdsrekening, stemt overeen met eind maart 2019) leerde u een zakenman kennen, genaamd S.(...) A.(...), via de buurvrouw van uw schoonzus. Hij had wat geld om te investeren en wou zaken doen met u. Hij kwam een aantal keren naar uw bureau. Jullie sloten een contract af om samen panden te kopen, met zijn investeringsgeld, die u vervolgens met winst zou doorverkopen. Jullie zouden de winst delen. Jullie bouwden in de daaropvolgende weken een vertrouwensband op. Begin de maand khordad 1398 (midden mei 2019) liet meneer A.(...) u weten dat hij Bahai was. Hij vroeg of u interesse had om eens mee te gaan naar een bijeenkomst. U was nieuwsgierig en stemde toe. De volgende vrijdag ging u mee naar een bijeenkomst van de Bahai in de tweede woning van meneer A.(...) in Ekbatah. U ontmoette daar nog een tien- à vijftiental andere Bahai. U vond alle mensen zeer aangenaam. U leerde bij over het Bahaiïsme en was nieuwsgierig naar de godsdienst. In de daaropvolgende maanden ging u nog een vijftal keer naar de bijeenkomst. Op 11 mordad 1398 (2 augustus 2019) ging u voor het laatst naar een bijeenkomst. Vier dagen later, op 15 mordad 1398 (6 augustus 2019) kwamen twee agenten van de veiligheidspolitie (Politie Amniyat) naar uw kantoor. U moest meekomen. Onderweg naar het bureau werd u geblinddoekt zodat u niet zag waar u heen ging. U werd geblinddoekt een gebouw binnengeleid en naar een verhoorkamer gebracht. Daar werd uw blinddoek pas afgedaan. U werd verhoord door een agent die u bevroeg naar uw contacten met meneer A.(...). Hij vroeg waar u hem had leren kennen en of u wist dat hij Bahai was. Uit schrik verklaarde u dit niet te weten. U werd geconfronteerd met uw aanwezigheid in de woning van meneer A.(...) in Ekbatah. U beweerde dat u daar enkel aanwezig was in het kader van jullie zakenrelatie. U werd gewaarschuwd dat meneer A.(...) in de gaten gehouden werd. U diende uw contacten met hem zo snel mogelijk te verbreken. U vroeg uitstel zodat u het pand, waar jullie samen in geïnvesteerd hadden, nog kon verkopen. U diende eveneens een schriftelijke verklaring te ondertekenen waarin u stelde niets tegen A.(...) te vertellen en uw contacten met hem te verbreken. Nadien werd u opnieuw geblinddoekt. Op het Martelarenplein werd u afgezet. U moest rechtdoor wegllopen en mocht niet achterom kijken. U ging nadien meteen naar huis. De volgende dag belde u meneer A.(...) om te controleren of hij niet gearresteerd was. Hij vertelde u dat hij op reis was en een aantal dagen zou wegblijven. Rond 20 shahrivar 1398 (11 september 2019) kreeg u het pand van meneer A.(...) verkocht. Enkele dagen later, op 26 shahrivar 1398 (17 september 2019), vertrok u met uw gezin op vakantie naar Asalam. Op 28 shahrivar 1398 (19 september 2019) werd uw echtgenote opgebeld door jullie buurvrouw, mevrouw M.(...). Ze vertelde dat twee agenten in burger langsgekomen waren. Ze hadden jullie woning doorzocht en naar u gevraagd. Ze hadden gezegd tegen de buurvrouw dat indien ze u zag, ze u moest melden dat u zich binnen de 48 uren moest aanmelden. Wanneer u dit hoorde, belde u meteen naar de broer van uw schoonbroer, H.(...) B.(...), die advocaat is. Hij belde u even later terug en deelde u mee dat er een zwaar dossier over u geopend was. U werd beschuldigd afvallige te zijn, contacten te hebben met een Bahai en u zelf tot het Bahaiïsme bekeerd te hebben. Hij raadde u aan te vluchten. U ging meteen naar Ardebil bij de oom van uw echtgenote. Op 29/06/1398 (20 september 2019) verliet u Iran. U belde een vriend, B.(...) A.(...) A.(...), die u in contact bracht met een smokkelaar, bekend onder de naam Bayie Parwané. Met de hulp van verschillende tussenpersonen stak u op illegale wijze de grens met Turkije over nabij het dorp genaamd Pir Ahmad Kandi. Van daar reisde u per vrachtwagen verder naar België, waar u op 25 september 2019 aankwam.

Op 1 mehr 1398 (23 september 2019) kwam uw echtgenote terug thuis in uw woning in Teheran. Ze vond uw bruine boekentas, waar u uw documenten in bewaarde, open terug. Uw laptop, camera en uw paspoort waren verdwenen. Op 02/07/1398 (24 september 2019) kwamen drie agenten in burger naar uw woning. Ze toonden een arrestatiebevel op uw naam aan uw echtgenote. Uw woning en de gsm's van uw echtgenote en zoon werden doorzocht. De agenten vertelden haar tevens dat ze twee weken later de in beslag genomen goederen mocht ophalen in het politiekantoor. Sindsdien heeft uw echtgenote het gevoel dat jullie woning in de gaten gehouden wordt. Via een vriend kon de advocaat H.(...) B.(...) aan een kopie van het arrestatiebevel geraken. Hij bezorgde het aan uw echtgenote. Twee weken later ging uw echtgenote naar het politiekantoor om de goederen terug op te halen. Zij kreeg evenwel enkel de laptop en de camera terug. Uw paspoort werd bijgehouden door de politie. U weet niet of de agenten nog andere documenten uit uw boekentas in beslag genomen hebben.

Op 2 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Iran gearresteerd te worden bij aankomst en opgesloten, gefolterd en geëxecuteerd te worden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt in 1397 (2018-2019); uw kart-e melli (identiteitskaart), geldig tot 27/03/1394 (17 juni 2015); uw Iraans rijbewijs, uitgereikt op 12/10/1395 (1 januari 2014); uw internationaal rijbewijs, uitgereikt op 31 december 2018; een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote; een kopie van de kart-e melli van uw echtgenote; een kopie van de shenasnamehs van uw zonen; een kopie van uw huwelijksboekje; een kopie van uw vergunning als makelaar, geldig van 13/06/1390 tot 13/06/1400 (4 september 2011 tot 4 september 2021); een kopie van een bewijs van uw inschrijving bij de vakbond; en een kopie van een arrestatiebevel op uw naam, uitgereikt op 30 juni 1398 (22 september 2019) waaruit blijkt dat u beschuldigd bent van bekering tot het Bahaisme; een screenshot van de Whatsappconversatie tussen u en uw echtgenote waarin zij u laat weten dat zij geen contract tussen u en S.(...) A.(...) heeft kunnen verkrijgen, zonder datum; en een screenshot van de Whatsappconversatie tussen u en uw echtgenote waarin zij u laat weten dat ze bij haar zus zal informeren naar S.(...) A.(...) d.d. 10 november 2020, alsook het bericht van haar zus aan uw echtgenote waarin zij haar vraagt haar op te bellen, zonder datum.

Na afloop van de persoonlijke onderhouden maakte uw advocaat nog opmerkingen over op de notities van het onderhoud die naar u werden verstuurd. Zo werd opgemerkt dat in de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 6 november 2020 verkeerdelijk genoteerd stond dat aan uw echtgenote 300 miljoen toman werd gegeven, wat 30 miljoen toman diende te zijn (CGVS II p. 15). Deze opmerking werden toegevoegd aan de notities van het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. U slaagde er immers niet in uw aanraking met het Bahaisme en daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen uw verklaringen over hoe u in Iran met het Bahaisme in contact kwam, niet overtuigen. U stelde naar bijeenkomsten van Bahai gegaan te zijn via uw zakenrelatie S.(...) A.(...). U kan evenwel op geen enkele manier uw zakelijke contacten met een persoon genaamd S.(...) A.(...) aantonen. Ofschoon u tijdens het onderhoud meermaals gevraagd werd uw contacten met S.(...) aan te tonen, legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze zakenrelatie. Nochtans kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat u uw zakelijke onderneming met de persoon in kwestie zou kunnen staven. U beweerde immers wel schriftelijke contracten te hebben afgesloten en verklaarde deals met hem te hebben ondernomen die over bedragen van 600 miljoen toman gingen. Bovendien zijn er bedragen overgeschreven op uw rekening van hem en naar hem. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u hier op geen enkele manier een bewijs van kan neerleggen, ofschoon u hier meermaals naar gevraagd werd en u meermaals op het belang van het aantonen van uw contacten gewezen werd (II p. 14-15). De screenshots van de Whatsappconversatie met uw echtgenote die u neerlegde, waarin uw echtgenote verklaarde dat zij niets heeft kunnen verkrijgen, kunnen, gelet op het feit dat deze berichten door uw echtgenote zijn opgesteld, geenszins gelden als een objectief bewijselement van uw onmogelijkheid om uw contacten met S.(...) A.(...) te staven.

Verder doet de ondoordachte houding van S.(...) A.(...) naar u toe wenkbrauwen fronsen. Zo is het bijster merkwaardig dat S.(...) A.(...) u reeds na twee maanden voldoende in vertrouwen neemt om u mee te nemen naar een bijeenkomst van Bahai. In die periode hebben jullie elkaar een vijftal keren ontmoet, veelal in professionele context. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds slechts in beperkte mate informatie kan geven over S.(...) A.(...), bv. over zijn familiale context. Jullie hadden nooit religieuze onderwerpen besproken, dus S.(...) kon niet weten hoe u tegenover religie stond. In dit opzicht is het weinig waarschijnlijk dat S.(...) A.(...) u voldoende vertrouwde om u mee te nemen naar een bijeenkomst van Bahai, gelet op alle risico's die hiermee gepaard gaan (CGVS II p. 7). Daarenboven onderging u geen enkele screening alvorens u toegelaten werd tot de vergaderingen of diende u op geen enkele manier aan te tonen dat u te vertrouwen was. De overige leden van de groep vertrouwden namelijk volledig op het oordeel van S.(...) A.(...) (CGVS I p. 14). Ook deze uitleg is, zeker op de hierboven reeds vermelde eerder oppervlakkige relatie tussen u en S.(...), weinig overtuigend. In dit verband is het verder weinig aannemelijk dat er ook vanuit de vergaderingen zelf bij S.(...) geen

enkele veiligheidsmaatregelen genomen werden om hun bijeenkomsten geheim te houden of afspraken gemaakt werden in geval van problemen (CGVS II p. 9). De onbezonnen houding van S.(...) A.(...) en de andere leden van zijn Bahaigroep valt geenszins te stroken met het uitdrukkelijke verbod op proselitisme en de algemeen gekende zwaarwichtige straffen hierop. Ook uw eigen houding valt niet te stroken met de risico's die vasthangen aan het bijwonen van bijeenkomsten van Bahai. Hoewel u aangaf interesse te hebben in het Bahaisme, zeker nadat S.(...) u hierover vertelde, heeft u geen enkele informatie over deze religie opgezocht alvorens u naar de bijeenkomst ging. Evenmin stelde u te hebben nagedacht over de eventuele risico's die verbonden waren aan een deelname aan dergelijke bijeenkomst. Nochtans was u zich wel bewust van de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van andere godsdiensten dan de islam. Dat u geen idee had wat de eventuele gevolgen van een deelname aan een Bahaïstische bijeenkomst konden zijn, valt bovendien niet te stroken met uw andere verklaringen dat de Iraanse autoriteiten de maatschappij indoctrineren betreffende de afvalligheid van het Bahaisme (CGVS II p. 8-9). Deze aanvankelijke onvoorzichtigheid van uwentwege is reeds bijster merkwaardig. Daarenboven stond u zelfs na uw eerste bijeenkomst en nadat u via S.(...) informatie had gekregen over het gevangenschap en de vervolging van Bahai, nog steeds niet stil bij de persoonlijke risico's die u nam door verder naar de bijeenkomsten te gaan (CGVS II p. 8-9). Uw onvoorzichtigheid om meermaals deel te nemen aan bijeenkomsten van Bahai, staat dan ook haaks op de algemeen gekende houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van apostasie en de ernstige risico's die hieraan vasthangen.

Verder dient aangekaart te worden dat u geen enkele informatie kan geven over de andere aanwezigen bij de bijeenkomsten in de woning van S.(...) A.(...). Zo kent u van niemand van de andere personen een naam. Van niet één van de deelnemers herinnert u zich nog een bepaalde opvallende eigenschap of kenmerk. Nochtans werden hun namen wel aan u verteld en was u zelfs van plan om met sommige van hen verder af te spreken en zakenrelaties aan te gaan (CGVS II p. 9). Deze vaststelling haalt uw betrokkenheid bij een Bahaïgemeenschap verder onderuit.

Al bovenstaande in acht genomen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde uw deelname aan verschillende Bahaïstische bijeenkomsten aannemelijk te maken. Bijgevolg zijn ook de problemen die u gekend heeft in de nasleep van deze bijeenkomsten, niet geloofwaardig. Hierbij komt dat u geen volledig eensluidende verklaringen aflegde betreffende uw arrestatie. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal nog dat uw gsm pas van u ontnomen werd eens u in de verhoorkamer was (CGVS I p. 12). Tijdens het tweede onderhoud stelde u echter dat deze reeds van u werd afgepakt in uw eigen kantoor (CGVS II p. 11). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, kwam u niet verder dan te herhalen dat uw gsm al uit uw handen gerukt werd toen u uw echtgenote probeerde te bereiken in uw kantoor (ibidem). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Ook uw houding in de nasleep van uw arrestatie en uw vlucht uit Iran doet wenkbrauwen fronsen. Zo is het bevreemdend dat u geen enkele informatie meer kan geven over het lot van S.(...) A.(...) na uw vertrek, met wie u nochtans een vriendenrelatie opgebouwd had. U heeft geen idee of hij eveneens gearresteerd of vervolgd werd en ondernam tot aan het onderhoud bij het Commissariaat-generaal geen enkele poging om informatie over hem te vergaren (CGVS II p. 12). Dit is des te merkwaardiger daar uw schoonzus contacten had met zijn echtgenote en aldus op een veilig en indirecte manier naar hem zou kunnen informeren (CGVS II p. 12). Uit het door u neergelegde Whatsappbericht van uw echtgenote blijkt dat u pas nadat u tijdens het onderhoud gewezen werd op de merkwaardigheid van uw nalaten ter zake via uw schoonzus om informatie gevraagd heeft. Daarenboven legde u niets meer neer van de resultaten van uw schoonzus' poging om informatie te verkrijgen. Evenmin is het frappant dat u geen enkele stap ondernam om uw eigen zaak verder op te volgen. U weet niet of er na de beschuldiging eveneens een veroordeling kwam dan wel of er andere ontwikkelingen zijn. Nochtans heeft u relaties met een advocaat die eerder al aan inside-information voor u kon geraken bij het gerecht. U sprak hem niet aan om nogmaals te informeren naar een stand van zaken. U stelde dan wel dat hij u had meegedeeld dat hij niets meer voor u kon doen, u ondernam echter evenmin andere, officiële stappen, zoals het aanstellen van een andere advocaat, om meer te weten te komen over het onderzoek dat naar u loopt (II p. 13-14). Van een verzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient nog gewezen te worden op uw Facebookprofiel onder de naam 'B.(...) S.(...)', dat werd toegevoegd aan uw administratieve dossier en waarop u posts zou plaatsen waarin u zich uit tegen het regime van Iran (CGVS II p. 16). In casu dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens op de pagina enige verwijzing naar uw identiteit wordt gemaakt, wel integendeel. U onderhoudt deze pagina onder een pseudoniem, plaatste geen herkenbare foto's van uzelf op uw pagina, wordt door slechts twee personen gevolgd en de inhoud van uw pagina is niet openbaar voor het grote publiek. Niets wijst er dan ook op dat deze Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw

administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat u, zoals hierboven uiteengezet, niet aannemelijk maakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Al bovenstaande in acht genomen, hebt u uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar Iran beschouwd te worden als een bekeerling tot het Bahaisme en daarvoor aangehouden en vervolgd te worden, niet aannemelijk gemaakt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, die bevestigd worden door uw shenasnameh, kart-e melli, Iraans rijbewijs en internationaal rijbewijs, staan niet ter discussie. Uw familiale situatie, zoals bevestigd door de shenasnamehs van uw echtgenote en zonen, de kart-e melli van uw echtgenote en uw huwelijksboekje, wordt evenmin in vraag gesteld. Ook het feit dat u werkzaam was in Iran als makelaar, wat wordt bevestigd door uw vergunning en uw inschrijving bij de vakbond, wordt niet betwist. Aangaande het aanhoudingsbevel dat u neerlegde dient verder te worden opgemerkt dat dit slechts een, bovendien moeilijk leesbaar, kopie betreft wat gemakkelijk door knip-en plakwerk vervaardigd kan worden en an sich dus weinig bewijswaarde heeft. Dergelijke documenten zijn enkel bewijskrachtig indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaren, quod non in casu. De screenshots van de Whatsappconversatie met uw echtgenote en haar zus werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de opmerking op de notities aangaande het correcte bedrag toman dat aan uw echtgenote overhandigd werd, dient vastgesteld te worden dat deze correctie geenszins van die aard is dat zij de geloofwaardigheid van uw relaas kan herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker dient op 11 februari 2022 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) aan de Raad geworden met volgende stavingstukken:

- Een attest van de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is in België d.d. 7 januari 2022 (stuk 1);
- Een “volmacht en contract” van verzoeker aan een Iraanse advocaat met vertaling om verzoeker te vertegenwoordigen (stuk 2) en een vonnis van het gerechtshof van de provincie Teheran van 30/09/1398 (21 december 2019) waarbij verzoeker wordt veroordeeld met vertaling (stuk 3);
- Een getuigenis van A. A. B. (stuk 4).

Ter terechtzitting toont verzoeker zijn originele lidkaart van de Bahai in België en legt hij dit in kopie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers verklaringen over hoe hij in Iran met het Bahaisme in contact kwam kunnen niet overtuigen, waarbij dient te worden benadrukt dat hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van de zakenrelatie met S. A.;

(ii) de ondoordachte houding van S. A. doet verder de wenkbrauwen fronsen; het is immers niet aannemelijk dat S. A. verzoeker voldoende vertrouwde om hem mee te nemen naar een bijeenkomst van Bahai, gelet op alle risico's die hiermee gepaard gaan; het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker geen enkele screening onderging alvorens hij werd toegelaten tot de vergaderingen en/of hij op geen enkele manier moest aantonen dat hij te vertrouwen was; het is weinig aannemelijk dat er ook vanuit de vergadering zelf bij S. geen veiligheidsmaatregelen werden genomen om hun bijeenkomsten geheim te houden of er afspraken werden gemaakt in geval van problemen;

(iii) ook verzoekers eigen houding valt niet te rijmen met de risico's die vasthangen aan het bijwonen van bijeenkomsten van Bahai, waarbij hij verklaart dat hij geen enkele informatie over deze religie heeft opgezocht alvorens hij naar de bijeenkomst ging, hij niet over de risico's die verbonden waren aan een deelname aan dergelijke bijeenkomst zou hebben nagedacht hoewel hij zich bewust was van de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van andere godsdiensten dan de islam en zijn verklaringen als zou hij niet weten wat de eventuele gevolgen van een deelname aan een Bahaïstische bijeenkomst zouden zijn, niet stroken met zijn andere verklaringen dat de Iraanse autoriteiten de maatschappij indoctrineren betreffende de afvalligheid van het Bahaisme; verzoekers onvoorzichtigheid om meermaals deel te nemen aan bijeenkomsten van Bahai – nadat hij op zijn eerste bijeenkomst was ingelicht over het gevangenschap en vervolging van Bahai – staat verder haaks op de algemeen gekende houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van apostasie en de ernstige risico's die hieraan vasthangen;

(iv) verzoeker kan geen enkele informatie geven over de andere aanwezigen bij de bijeenkomsten in de woning van S. A.;

(v) aangezien verzoeker er niet in slaagt zijn deelname aan verschillende Bahaïstische bijeenkomsten aannemelijk te maken, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij heeft gekend in de nasleep van deze bijeenkomsten. Verzoeker legt bovendien inconsistente verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zijn gsm zou zijn afgenomen bij zijn arrestatie, kan geen enkele informatie meer geven over het lot van S. A. na zijn vertrek met wie hij nochtans een vriendenrelatie had opgebouwd en ondernam ook geen enkele stap om zijn eigen zaak verder op te volgen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt;

(vi) wat betreft verzoekers Facebookprofiel waarop hij posts zou plaatsen waarin hij zich uit tegen het Iraanse regime, moet worden opgemerkt dat nergens op de pagina enige verwijzing naar zijn identiteit wordt gemaakt, dat hij deze pagina onderhoudt onder een pseudoniem en geen herkenbare foto's van zichzelf op zijn pagina plaatste, dat hij slechts wordt gevolgd door twee personen en de inhoud van zijn pagina is niet openbaar voor het grote publiek. Niets wijst erop dat deze Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers, evenmin hebben zij veel aandacht voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – wat verzoeker niet aannemelijk maakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen;

(vii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran gearresteerd te worden bij aankomst en opgesloten, gefolterd en geëxecuteerd te worden omdat hij heeft deelgenomen aan enkele bijeenkomsten van Bahai, waarmee hij in contact zou zijn gekomen door zijn zakenrelatie S. A..

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan verzoekers aanraking met het Bahaisme en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.2.1. Vooreerst kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij via S. A. in contact zou zijn gekomen met het Bahaisme. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Vooreerst kunnen uw verklaringen over hoe u in Iran met het Bahaisme in contact kwam, niet overtuigen. U stelde naar bijeenkomsten van Bahai gegaan te zijn via uw zakenrelatie S.(...) A.(...). U kan evenwel op geen enkele manier uw zakelijke contacten met een persoon genaamd S.(...) A.(...) aantonen. Ofschoon u tijdens het onderhoud meermaals gevraagd werd uw contacten met S.(...) aan te tonen, legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze zakenrelatie. Nochtans kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat u uw zakelijke onderneming met de persoon in kwestie zou kunnen staven. U beweerde immers wel schriftelijke contracten te hebben afgesloten en verklaarde deals met hem te hebben ondernomen die over bedragen van 600 miljoen toman gingen. Bovendien zijn er bedragen overgeschreven op uw rekening van hem en naar hem. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u hier op geen enkele manier een bewijs van kan neerleggen, ofschoon u hier meermaals naar gevraagd werd en u meermaals op het belang van het aantonen van uw contacten gewezen werd (II p. 14-15). De screenshots van de Whatsappconversatie met uw echtgenote die u neerlegde, waarin uw echtgenote verklaarde dat zij niets heeft kunnen verkrijgen, kunnen, gelet op het feit dat deze berichten door uw echtgenote zijn opgesteld, geenszins gelden als een objectief bewijselement van uw onmogelijkheid om uw contacten met S.(...) A.(...) te staven.”

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij Iran niet heeft verlaten met alle mogelijke documenten die zijn relaas zouden kunnen ondersteunen, dat hem pas nadat hij asiel had aangevraagd en gehoord werd door de verwerende partij, gevraagd werd concrete documenten zoals zijn zakelijke contacten voor te leggen en dat hij getracht heeft deze te verkrijgen, maar hierin tot op heden niet in geslaagd is. Hij merkt in dit verband nog op dat zijn echtgenote als vrouw niet eenvoudig aan documenten kan geraken. De Raad merkt op dat waar verzoeker deze argumentatie in het verzoekschrift als blote bewering uit en waarmee hij volhardt in eerder afgelegde verklaringen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal minimaliseert, dit hem niet ontslaat van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen en de Raad niet kan overtuigen aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, *quod non in casu*.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota een getuigenis voorlegt van A. A. B. (stuk 4 van administratief dossier, stuk 9) slaagt hij er andermaal niet in aannemelijk te maken dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om de nodige documenten te verzamelen. Hoewel in de getuigenis wordt opgemerkt dat A. A. B., verzoekers vroegere collega, zijn persoonlijke bankgegevens niet wenst over te maken om het partnerschap tussen verzoeker en S. A. aan te tonen, moet – daargelaten de vaststelling dat aan een persoonlijke getuigenis die ten behoeve van verzoeker werd opgesteld bezwaarlijk

objectieve bewijswaarde kan worden gehecht – worden opgemerkt dat dit niet kan verschonen waarom verzoeker geen enkel ander bewijs kan voorleggen om zijn zakelijke contacten met S. A. aan te tonen. Immers, doorheen zijn persoonlijke onderhouden maakt verzoeker gewag van het feit S. A. geld aan hem overmaakte, dat verzoeker met dat geld van S. A. appartementen zou kopen die zij dan samen zouden verkopen en waarbij zij de winst zouden delen. Verzoeker geeft hierbij zelfs uitdrukkelijk aan dat deze afspraken schriftelijk in een contract werden gegoten en ondertekend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 6 november 2020 (hierna: CGVS II), p. 3). Verder verklaart verzoeker ook dat hij effectief drie appartementen heeft gekocht en verkocht waarbij S. A. was betrokken. Wanneer hem in deze context gevraagd wordt op welke wijze hij de boekhouding van zijn zaak deed, merkt verzoeker op dat hij dit zelf deed (administratief dossier, CGVS II, p. 14). Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkel begin van bewijs zou kunnen voorleggen van deze zakenrelatie. Het gegeven dat verzoekers vroegere collega geen inzage zou willen geven in zijn persoonlijke bankgegevens, kan hierop geen ander licht werpen. De Raad merkt tot slot nog op dat deze getuigenis evenmin een bewijs kan vormen van de door verzoeker beweerde problemen. In dit verband dient erop gewezen dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas.

Verder is het niet aannemelijk dat S. A. verzoeker reeds na twee maanden voldoende zou hebben vertrouwd om hem mee te nemen naar bijeenkomsten van Bahai. Ook verzoekers verklaringen over het gebrek aan veiligheidsmaatregelen met betrekking tot deze bijeenkomsten kunnen niet overtuigen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt:

“Verder doet de ondoordachte houding van S.(...) A.(...) naar u toe wenkbrauwen fronsen. Zo is het bijster merkwaardig dat S.(...) A.(...) u reeds na twee maanden voldoende in vertrouwen neemt om u mee te nemen naar een bijeenkomst van Bahai. In die periode hebben jullie elkaar een vijftal keren ontmoet, veelal in professionele context. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds slechts in beperkte mate informatie kan geven over S.(...) A.(...), bv. over zijn familiale context. Jullie hadden nooit religieuze onderwerpen besproken, dus S.(...) kon niet weten hoe u tegenover religie stond. In dit opzicht is het weinig waarschijnlijk dat S.(...) A.(...) u voldoende vertrouwde om u mee te nemen naar een bijeenkomst van Bahai, gelet op alle risico's die hiermee gepaard gaan (CGVS II p. 7). Daarenboven onderging u geen enkele screening alvorens u toegelaten werd tot de vergaderingen of diende u op geen enkele manier aan te tonen dat u te vertrouwen was. De overige leden van de groep vertrouwden namelijk volledig op het oordeel van S.(...) A.(...) (CGVS I p. 14). Ook deze uitleg is, zeker op de hierboven reeds vermelde eerder oppervlakkige relatie tussen u en S.(...), weinig overtuigend. In dit verband is het verder weinig aannemelijk dat er ook vanuit de vergaderingen zelf bij S.(...) geen enkele veiligheidsmaatregelen genomen werden om hun bijeenkomsten geheim te houden of afspraken gemaakt werden in geval van problemen (CGVS II p. 9). De onbezonnen houding van S.(...) A.(...) en de andere leden van zijn Bahaigroep valt geenszins te stroken met het uitdrukkelijke verbod op proselitisme en de algemeen gekende zwaarwichtige straffen hierop.”

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat S. geen volslagen vreemde was voor hem, dat zij aan elkaar werden voorgesteld door een familielid van verzoeker die tevens een goede vriend was van S. en dit ook de reden was waarom S. verzoeker vertrouwde om hem mee te nemen naar een bijeenkomst van Bahai. Hij vervolgt nog dat de leden van de bijeenkomst op S. vertrouwden en het feit dat hij niet zomaar iemand zou meebrengen die een groot risico zou inhouden voor de deelnemers. Hij benadrukt dat hij een “open-minded” persoon was en vanuit een gezonde interesse meeding naar de bijeenkomst omdat hij niet alle antwoorden vond in zijn Islamitische religie. De Raad bemerkt dat verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift opnieuw volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er niet in slaagt om hoger aangehaalde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zijn kennis over de persoon van S. A. zeer beperkt is. Zo weet hij niets over zijn familiale context, weet hij niets over diens afkomst en legt hij vage verklaringen af over diens professionele bezigheden (administratief dossier, CGVS II, p. 7-8), hetgeen de band tussen verzoeker en S. A. zoals hij deze poogt voor te stellen wel degelijk relativeert en derhalve de geloofwaardigheid ondermijnt als zou S. A. hem zodanig hebben vertrouwd dat hij verzoeker zou meenemen naar Bahaïstische bijeenkomsten zonder verdere veiligheidsmaatregelen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel valabel verweer bijbrengt om de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat er geen enkele veiligheidsmaatregel werd genomen met betrekking tot de bijeenkomsten of de eventuele nasleep daarvan, te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker voert bovendien geen enkel verweer tegen de vaststelling dat ook zijn eigen houding niet valt te stroken met de risico's die vasthangen aan het bijwonen van bijeenkomsten van Bahai. De motivering van de bestreden beslissing dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers deelname aan bijeenkomsten van een Bahaïstische gemeenschap wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij geen enkele informatie kan geven over de andere aanwezigen bij die bijeenkomsten bij S. A. thuis. Zo kan verzoeker geen enkele naam geven van een ander lid van de bijeenkomst en slaagt hij er niet in om een bepaalde opvallende eigenschap of kenmerk te benoemen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24 juni 2020 (hierna: CGVS I), p. 14; CGVS II, p. 9). De argumentatie dat de leden van de bijeenkomst elkaar geen gedetailleerde informatie gaven om elkaar zo te beschermen en zodat zij elkaar niet zouden kunnen verklappen indien zij werden gearresteerd door de politie, kan niet overtuigen en klemt met de verklaring van verzoeker als zou hij met twee van de aanwezige leden hebben afgesproken om naar zijn kantoor te komen teneinde investeringen te doen (*ibid.*). Bovendien kan dit betoog in het verzoekschrift geenszins verschonen dat verzoeker geen enkele bijzonderheid van bijvoorbeeld het fysieke voorkomen van een of meerdere leden op die bijeenkomst kan duiden. Het is in dit verband niet aannemelijk dat verzoeker, die in België internationale bescherming aanvraagt omwille van problemen die zouden voortvloeien uit zijn aanwezigheid op bijeenkomsten van een Bahaïstische gemeenschap, geheel niets zou kunnen vertellen over de daarop aanwezige leden. Deze vaststelling ondermijnt derhalve de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen.

2.3.4.2.2. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers deelname aan verschillende Bahaïstische bijeenkomsten, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend in de nasleep van deze bijeenkomsten.

De commissaris-generaal merkt terecht op als volgt:

"(...) Hierbij komt dat u geen volledig eensluidende verklaringen aflegde betreffende uw arrestatie. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal nog dat uw gsm pas van u ontnomen werd eens u in de verhoorkamer was (CGVS I p. 12). Tijdens het tweede onderhoud stelde u echter dat deze reeds van u werd afgepakt in uw eigen kantoor (CGVS II p. 11). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, kwam u niet verder dan te herhalen dat uw gsm al uit uw handen gerukt werd toen u uw echtgenote probeerde te bereiken in uw kantoor (ibidem). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Ook uw houding in de nasleep van uw arrestatie en uw vlucht uit Iran doet wenkbrauwen fronsen. Zo is het bevreemdend dat u geen enkele informatie meer kan geven over het lot van S.(...) A.(...) na uw vertrek, met wie u nochtans een vriendenrelatie opgebouwd had. U heeft geen idee of hij eveneens gearresteerd of vervolgd werd en ondernam tot aan het onderhoud bij het Commissariaat-generaal geen enkele poging om informatie over hem te vergaren (CGVS II p. 12). Dit is des te merkwaardiger daar uw schoonzus contacten had met zijn echtgenote en aldus op een veilig en indirecte manier naar hem zou kunnen informeren (CGVS II p. 12). Uit het door u neergelegde Whatsappbericht van uw echtgenote blijkt dat u pas nadat u tijdens het onderhoud gewezen werd op de merkwaardigheid van uw nalaten ter zake via uw schoonzus om informatie gevraagd heeft. Daarenboven legde u niets meer neer van de resultaten van uw schoonzus' poging om informatie te verkrijgen. Evenmin is het frappant dat u geen enkele stap ondernam om uw eigen zaak verder op te volgen. U weet niet of er na de beschuldiging eveneens een veroordeling kwam dan wel of er andere ontwikkelingen zijn. Nochtans heeft u relaties met een advocaat die eerder al aan inside-information voor u kon geraken bij het gerecht. U sprak hem niet aan om nogmaals te informeren naar een stand van zaken. U stelde dan wel dat hij u had meegedeeld dat hij niets meer voor u kon doen, u ondernam echter evenmin andere, officiële stappen, zoals het aanstellen van een andere advocaat, om meer te weten te komen over het onderzoek dat naar u loopt (II p. 13-14). Van een verzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas."

Aangaande zijn gsm merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat deze reeds werd afgenomen op zijn kantoor. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde

verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

In zoverre verzoeker verder in het verzoekschrift beargumenteert dat het voor hem niet eenvoudig is om informatie te vergaren over het lot van S. na zijn vertrek, dat zijn echtgenote hard haar best doet om informatie te verkrijgen maar dit niet eenvoudig is als alleenstaande vrouw, moet worden opgemerkt dat hij hiermee geen enkele verschoning bijbrengt voor zijn gebrek aan interesse in het lot van S. na zijn vertrek tot aan het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Verzoekers gebrek aan interesse in de evolutie van de situatie van S., die nauw samenhangt met zijn persoonlijke problemen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker brengt in dit verband bovendien tot op heden geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om informatie en documenten te verzamelen.

2.3.4.2.3. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde deelname aan Bahaïstische bijeenkomsten in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging die door verzoeker wordt geponeerd.

2.3.4.2.4. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Tot slot dient nog gewezen te worden op uw Facebookprofiel onder de naam 'B.(...) S.(...)', dat werd toegevoegd aan uw administratieve dossier en waarop u posts zou plaatsen waarin u zich uit tegen het regime van Iran (CGVS II p. 16). In casu dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens op de pagina enige verwijzing naar uw identiteit wordt gemaakt, wel integendeel. U onderhoudt deze pagina onder een pseudoniem, plaatste geen herkenbare foto's van uzelf op uw pagina, wordt door slechts twee personen gevolgd en de inhoud van uw pagina is niet openbaar voor het grote publiek. Niets wijst er dan ook op dat deze Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat u, zoals hierboven uiteengezet, niet aannemelijk maakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij dit profiel nooit heeft aangemaakt met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij vervolgt evenwel dat hij het profiel thans wel degelijk op zijn naam heeft gezet en het niet ernstig is om ervan uit te gaan dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zullen zijn van zijn profiel en hem niet zullen viseren.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van zijn bewering als zou hij het Facebookprofiel niet langer onder een pseudoniem, maar wel op zijn eigen naam aanhouden zodat dit een blote bewering betreft. Nog daargelaten deze vaststelling dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing het Facebookprofiel niet langer onder een pseudoniem, maar wel op zijn eigen naam zou hebben gezet wel degelijk wijst op het opportunistische karakter van deze activiteiten op sociale media. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten of omgeving zou staan. In dit verband dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (adm. dossier, stuk 6, landeninformatie, stuk 2: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020) blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoeker, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in zijn hoofd niet aantoonbaar of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering als zou hij hebben deelgenomen aan Bahaïstische bijeenkomsten, hij reikt bovendien geen concreet en objectief argument aan waaruit zou kunnen worden

afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten op de sociale media en maakt gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten of omgeving zou staan.

2.3.4.2.5. Verzoeker toont ter terechtzitting nog zijn lidkaart van de Bahai in België en legt dit in kopie neer in aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Daarnaast brengt verzoeker een attest bij van de Nationale Geestelijke Raad van de Bahai in België d.d. 7 januari 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) waarin wordt gesteld dat verzoeker deelneemt aan activiteiten van de Bahaïstische gemeenschap in België.

Er dient in dit verband evenwel op te worden gewezen dat verzoeker zowel tijdens het eerste, als tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat hij geen lid was van een vereniging of organisatie in België (administratief dossier, CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 2). Dat verzoeker, na confrontatie met een negatieve beslissing, besloot om zich alsnog aan te sluiten bij een gemeenschap, duidt op het opportunistische karakter van zijn beweerde activiteiten. Immers, aangezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde deelname aan Bahaïstische bijeenkomsten/bekering en de hieruit voortvloeiende problemen, zijn verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn deelname aan Bahaïstische bijeenkomsten en problemen, oordeelt de Raad dan ook dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De voormelde stukken die verzoeker voorlegt vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de aanwezigheid bij religieuze activiteiten van verzoeker in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of dit religieus engagement oprecht is en tonen dus niet aan dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoeker het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het Bahaïstische geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als Bahai zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor 'afvalligen' in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd – daargelaten de vaststelling dat de door hem aangehaalde informatie voornamelijk betrekking heeft op de situatie van christenen – voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.3. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft het attest van de Nationale Geestelijke Raad van de Bahai, de getuigenis van A. A. B. (stukken 1 en 4 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) en de kopie van lidkaart van de Bahai in België (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

Met betrekking tot de volmacht van verzoekers advocaat (stuk 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient vooreerst te worden vastgesteld dat dit slechts een kopie betreft die eenvoudig te vervalsen of te fabriceren is en aldus geen waarborg biedt inzake de authenticiteit ervan. Bovendien blijkt uit de vertaling van het stuk dat het werd opgesteld op 21 december 2019. Dat verzoeker dit slechts ter terechtzitting voorlegt zonder een verklaring bij te brengen waarom hij dit stuk zo laatstijdig overmaakt, wijst verder op het gesolliciteerde karakter ervan. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij, nadat een bevriende advocaat een kopie van zijn

aanhoudingsbevel zou hebben bemachtigd doch geweigerd had om zijn zaak verder op te volgen, geen andere advocaat heeft gecontacteerd omdat het voor hem duidelijk was dat hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst (administratief dossier, CGVS II, p. 14).

Verzoeker legt tevens een vonnis voor van het Islamitisch Revolutionaire Tribunaal *d.d.* 21 december 2019 (stuk 3 van rechtsplegingsdossier, stuk 9). Daargelaten de vaststelling dat dit stuk opnieuw een kopie betreft, blijkt uit de vertaling van dit stuk dat de inhoud ervan niet overeenstemt met verzoekers verklaringen, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert. Zo wordt er immers melding gemaakt van het feit dat verzoeker zijn aanwezigheid bij verschillende bijeenkomsten zou hebben toegegeven, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nochtans verklaarde dat hij bij de ondervraging door de politie net ontkende dat hij wist dat S. A. een Bahai was en voorhield dat zij enkel zakelijke relaties onderhielden (administratief dossier, CGVS II, p. 11). Verder wordt in het vonnis voorgehouden dat verzoeker anderen uitgenodigd zou hebben en dat er bewijsdocumenten in zijn eigen handschrift voorhanden zijn, hetgeen evenmin strookt met zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal. Daar benadrukte verzoeker immers meermaals dat hij als gast aanwezig was op bijeenkomsten die S. A. in één van zijn huizen organiseerde (administratief dossier, CGVS I, p. 10-11). De Raad wijst er voorts op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd in de loop van de administratieve procedure, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-

generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET